

Heimwee als reisgezel

Sinds Erik van den Boom lid is van de Wereldfietser voelt het voor hem of de wereld voor hem open ligt. Toch is hij nooit verder gekomen dan Europa. Hij wordt namelijk geplaagd door heimwee.

Eenzaam in het paradijs

Als kind heb ik twee periodes gehad, waarin ik behoorlijk schoolziek was. Tijdens vakanties met mijn ouders had ik merkwaardige aanvallen. Ik was dol op hooggebergte, gletsjers en alpenhutten. Maar op onze wandelingen weigerde ik soms verder te gaan. Ik ging dan op een bankje zitten en wilde terug naar de camping. Mijn ouders en broer baalden, ik in feite ook, maar er was op dat moment geen mouw aan te passen. De volgende dag was alles weer 'normaal'. Toen ik ging vakantiefietsen, was ik zo enthousiast, dat ik helemaal niet verwachtte dat heimwee een belemmering zou worden. Weliswaar had ik me de jaren daarvoor als een huismus gedragen, iets waar mijn vader ook erg goed in was, maar nu zou het toch wel heel anders worden, dacht ik.

Eenmaal onderweg werd het me duidelijk: na een poosje moet ik naar huis. En dat poosje is erg onvoorspelbaar. Afgelopen jaar in de Balkan begon het na een maand te kriebelen, terwijl ik er zeker zes weken wilde rondzwerven. Ik was op het eiland Krk en sprak met een Duitse fietser die de volgende dag naar Keulen zou vliegen. Hup, internet opzoeken, maar online kon ik niets meer boeken. Ik ben de volgende dag naar het vliegveld gegaan en heb gevraagd of ik mee kon. 256 euro vond ik te veel geld. Uiteindelijk heb ik het een week weten te rekken, maar in Ljubljana heb ik de trein genomen: 220 euro! Tijdens mijn laatste reis in februari was het echt bizar. Nu was het ook niet de makkelijkste reis die ik gepland had: drie weken fietsen en kamperen in de sneeuw in de Baltische Staten.

Tijdens de voorbereidingen in Amsterdam volgde ik zeer tevreden de weersverwachting: volop sneeuw, vorst en volle maan! In de trein naar Warschau voelde ik me in het paradijs. Toen ik eenmaal door dat paradijs fietste, fysiek in twijfelachtige vorm, sloeg de heimwee genadeloos toe. Ik moest en zou naar huis gaan. Eén jaar lang had ik me verheugd op een winterreis en ik kreeg nota bene een winter, mooier dan ik had kunnen dromen...

Ik heb me erbij neergelegd. Ik was erg verdrietig toen ik door het paradijs terug naar Amsterdam treinde, maar ik heb me geen moment schuldig gevoeld. Het lukt niet altijd wat ik wil, maar ik heb de laatste jaren wél heel wat geweldige fietsreizen gemaakt. 🚲